

Anskuelse, at der maa være Noget, som holder igjen mod Tilbøielighed til at lade sig ernære paa offentlig Beføstning. Men fordi man nu kalder den Fattighjælp, der her skal ydes, Understøttelse — og det er, vel at mærke, en Understøttelse, der ikke i sit Væsen er forskjellig fra den nuværende Fattighjælp, idet den kommer tilveie gjennem tvungne Bidrag fra Statens og Kommunens Side — fordi man giver Hjælpen et andet Navn, bliver Sagen dog den samme; men er det saa, da kan jeg ikke se Andet, end at det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Nimestad) har fuldstændig Ret i, at §§ 4. og 5. ere en Omgaaen af Grundloven, hvorved man vil forhindre, at den Fattighjælp, der gives efter det foreliggende Lovforslag, faar de Følger, som Fattighjælp ellers medfører. Jeg skal meget villig erkende, at det maatte kunde være ønskeligt at tage de gjældende Bestemmelser om Følgerne af Fattighjælp under Revision og til i visse Punkter at mildne dem. Jeg har været meget villig til at gaa med til det Forslag, der gik ud paa, at naar Folk, der have været under Fattighjælp, derefter i flere Aar havde ernæret sig selvstændigt og derved vist sig i Besiddelse af en moralsk Kraft og Selvstændighedsfølelse, saa skulde den tidligere modtagne Fattighjælp anses for eftergivet, og dens Følger anses som bortfaldne. Fremdeles kunde man maatte indrømme, at der toges Hensyn til, om Nogen ved Sygdom eller paa Grund af Alderdom ikke kunde ernære sig selv; ja, der kunde maatte i flere andre Henseender gjøres Noget paa det her omhandlede Omraade; men jeg tror paa den anden Side, at det er en meget farlig og betænkkelig Veie at gaa, naar man først søger at faae saa meget som muligt ind under den ny Understøttelse og for denne ophæver alle de Baand og Indskrænkninger, der ellers følge med Hjælp af det Offentlige. Vi maa huske paa, at lige saa vist som det er, at man i Behandlingen af de Fattige skal følge humane Principer, lige saa vist er det, at man ved ilde anvendt Humanitet gjør meget mere Skade for det hele Samfund, end man gjør de Enkelte, som man hjælper, Gavn. Man maa i disse Forhold ikke blot se hen til det Gavn, der ydes ved at hjælpe, men ogsaa til de Følger, det kan have, at der aabnes en let Veie til at blive hjulpen. De sidste Følger ere absolut skadelige; ved at vække og nære den Forestilling, at man let vil kunne faae Hjælp, svækker man Selvstændighedsfølelse og Erhvervsdrift og demoraliserer derved til en vis Grad den arbejdende Befolkning; men netop i et Samfund som vort, hvor Forholdene i saa mange Henseender ere saa demokratisk, skulde vi søge vor bedste Støtte deri, at der hos den arbejdende Befolkning er en stærk Selvstændighedsfølelse, at den sætter sin Værd og Stolthed i først og fremmest at hjælpe sig selv. Det har altid vist sig, at en vis Strenghed ved at tilstaa Understøttelse er human og til Fordel for

den arbejdende Befolkning. (N. Sænsen (Marhus Amts 3die Valgkreds): Nei!). So, det har netop til alle Tider vist sig at være til Fordel, og at en usornuftig og ødsel Understøttelse fremkalder Letindighed og svækker Arbejdslysten. En ganske anden Sag er det, at man indretter Fattighjælpnet saaledes, at der for Fattighjælpstyrelsen bliver Frihed til at behandle de Trængende paa en noget forskjellig Maade, saaledes at den svage, den gamle, den virksomme og arbejdsføre Mand, som under gieblikkelige Forhold ikke kan ernære sig selv, ikke bliver stillet sammen med Vagabonder og Drukkenbolde o. s. v. Der er Stedet for Humaniteten. Jeg skal endelig gjøre opmærksom paa, at det dog vistnok forholder sig saaledes, som det blev fremstillet af det ærede Medlem her overfor (Thorup), at der ad denne Veie vil blive lagt ulige Byrder over paa Kommunerne, og at disse ville blive tungest for de smaa Kommuner. Med mindre de Herrer ville fremtvinge Sygekasser, Alderdoms- og Forsørgelseskasjer i Kommunerne og ville tvinge Folk til at gaa ind i dem, kan det ikke undgaa, og det allerminst i fattige Kommuner, at det ikke vil blive muligt at faae oprettet enten Forsørgelseskasjer eller Sygekasser, og de ville i saa Fald gjenne Staten komme til at hjælpe de andre. Jeg tror, at det nævnte ærede Medlem har fuldstændig Ret, naar han siger, at dette er en daarlig Udjevning af Fattighjælp. Dernæst er det aldeles indlysende, at naar de Mand, som skulle afgjøre, om Bedkommende er doven eller lastefuld, eller om han overhovedet hører ind under § 4, vide, at hvis de lade ham komme ind under det almindelige Fattighjælpnet, skal Kommunen betale det Hele, men hvis de hjælpe ham paa den anden Maade, ville Trefferdele blive betalte af Staten, saa vil man vist ikke kunne negte, at der vil være en stor Fristelse tilstede, og at man halvt ubevidt vil være overmaade tilbøielig til at komme Bedkommende til Hjælp, og at man vil være meget lidet nøiesende med de Betingelser, som her ere opstillede, saa at disse i Grunden i de fleste Tilfælde ville blive fuldstændig illusoriske. Jeg kommer nu til § 5, hvor det hedder: „Endelig kan Understøttelseskasjen o. s. v.“, men der er ikke oplyst Noget om, hvilket Forhold der er imellem §§ 3 og 4 og 5 eller om, hvorvidt den Klasse, som der her er Tale om, først er forpligtet til at hjælpe de Trængende efter § 3 og 4, og dernæst, hvis den har Naad dertil, kan hjælpe andre; thi skal den vente med at hjælpe de Andre, indtil den kan, saa kommer den vist aldrig dertil. Eller er Meningen, at den uden Hensyn til Forpligtelsen kan hjælpe efter § 5 (Afbrydelse). Ja, saaledes har jeg ogsaa opfattet det; men saa tror jeg, at alle de Gaver, som komme ind, og alle de Midler, som den faaer efter § 2, ville gaa med til Hjælpen efter § 5, og at Staten vil faae Byrden af alt det Øvrige (En Stemme: Det er ogsaa Meningen). Nu vel, det er altsaa Meningen, men